

Ester Fleckner
KOLLISION: FORDI ANUS, MIN KROP ER BOTANISK
om tabertrang, clit-dicks og fejlende fællesskaber

jeg har længe overvejet hvordan jeg skulle snakke om det. foranderlighed. forskydninger. transitioner. noget af det ved jeg. noget ved jeg ikke. andre vil helt sikkert kunne forklare det bedre. eller, andre vil forklare noget andet.

det er sårbart det med sproget. det er ikke som med kroppen. med den taler vi hvert vores kropssprog. og føler i alle mulige retninger. det talte og skrevne sprog deler vi. der er præmisser og rammer. man må forhandle og insistere. jeg er i tvivl om jeg kan skrive på kroppens præmis. jeg vil gerne bruge sproget til at afsøge og lede. ligesom med kroppen. og kunsten. jeg kan ikke lide store bogstaver efter punktum, hvis jeg skriver om noget jeg er usikker på eller uafklaret med. og det er jeg næsten altid.

jeg klikker rundt på nogle hjemmesider og finder dansk navnelov. *et fornavn må ikke betegne det modsatte køn i forhold til den der skal bære navnet.* det lyder alvorligt og logisk. måske. jeg prøver at navigere i tanker om vilkår og Judith Butlers belysning af, at vi skabes som kønnede væsner igennem sproget når vi bliver født. når vi benævnes dreng eller pige i systemet for kønnene. før vi kan forholde os til vores. begær. drømme. kroppe. jeg var hunkøn da jeg blev født. fik pigenavnet. sidenhen har de to forhold bakket hinanden op. jeg tænker på vores samtale i baren.

det er december 2011. jeg er til trans- seminar på KUA. Susan Stryker giver en mindblowing introducerende talk om transteori. jeg går hjem og bestiller Transgender Studies Reader vol.1. en kleppert af en antologi. men den er tilgængelig. jeg bestiller også den lille letlæselige Transgender History skrevet af Stryker selv. jeg læser med en euforisk følelse af, at støde på en ane jeg skal beskæftige mig meget mere med. hun introducerer transstudier som et felt der beskæftiger sig med alt hvad der forvirrer, stiller spørgsmål ved, de-naturaliserer, re-artikulerer og synliggør normer om kroppe, biologisk køn og de sociale roller og identiteter vi forventes at have i relation hertil.

Stryker bruger *trans* som en paraply term. hun anvender det til at betegne forskellige former for afvigelse, afvisning eller transition væk fra det køn og dertilhørende normer man blev tildelt ved fødslen. det kan være en fysisk transition (hormoner, operationer mm.), social (påklædning, kønnet identitet mm) og/eller seksuel. og uden at man nødvendigvis har et mål eller endestation for denne bevægelse eller afvigelse. hendes formulering lyder

...it is the movement across a socially imposed boundary away from an unchosen starting place - rather than any particular destination or mode of transition - that best characterizes the concept of "transgender" (Transgender History s.1)

Stryker snakker om at fejle med kroppen. og om at rejse med og i den. teksterne har tydelig kontekst. det er akademisk, men hun skriver med og fra kroppen. positioneret som en figur der fejler i

systemet. den politiske og sociale platform, der er hendes udgangspunkt. dansk navnelov foregiver at være almengældende. jeg tænker på hvad kontekstløse udsagn er.

begyndelser:

den medicinske acceptable klitoris på et spædbarn er mellem 0 og 1 cm. den medicinske acceptable penis er mellem 2,5 og 4,5 cm.

stigma. jeg læser om intersex på nettet og i diverse artikler. man mener det vil være skidt for en mand at have en meget lille penis eller for en kvinde at have en meget stor klitoris. man mener ikke samfundet er parat til at arbejde med flere køn end to. spædbørn der fødes med ydre kønsorganer på mellem 1 cm og ca. 2,5 cm får derfor oftest foretaget en koregerende operation. man taler om tvekønnethed. mikropenis. oversize clitoris. pseudohermafrodit. clit-dicks. der er adskillige variationer og grader af intersex. 1 ud af 2-3.000 fødes med en eller anden form for atypikalitet ved deres kønnede krop. der kan være kombinationer hvor kønsdele fra både han- og hun- er repræsenteret. indeni og udenpå. der kan være hormonproduktion, der ikke samstemmigt hører til enten hunkøn eller hankøn. de fleste læger råder forældrene til at vælge et genkendeligt køn. de fleste børn med intersex bliver gjort til hunkøn. *it's easier to dig a hole than to build a pole*. nogen kan som følge heraf ikke få orgasme som voksne. nogen er uenige i det køn der er valgt til dem og skifter igen senere i livet. nogen identificerer sig med at være intersex fremfor mand eller kvinde. nogen bliver bi- eller polyseksuelle. nogen bliver homoseksuelle. nogen bliver heteroseksuelle. de fleste havde gerne været foruden operation.

vi. jeg sagde hun til dig første gang jeg mødte dig og du korregerede mig. jeg kan huske, at jeg blev lidt flov. jeg tog et køn for givet. definerede dig. jeg har flere gange oplevet at folk var i tvivl om mit køn. børn er eksplicite. som spørger deres forældre. som bliver flove. som kigger og svarer hun. eller kigger og svarer han. nogen gange siger jeg hej. de bliver altid flove. jeg ved ikke om det er den tvivlende eller måske forkerte benævnelse i sig selv der skaber flovhed. eller tankerne lige før og lige efter. zoner for kollisioner.

ud fra en officiel politisk betragtning er jeg sund og rask hvis jeg har sex med en anden der også må hedde Ester. og alle mulige andre. jeg søger mig frem til, at homoseksualitet blev fjernet fra listen over psykiske lidelser i Danmark i 1981. Stonewall oprøret i New York i 1969 havde stor indflydelse på homolovgivning i mange lande. man besluttede nu at opfatte seksualitet (politisk, juridisk, medicinsk) som en størrelse, der ikke nødvendigvis er rettet mod det andet køn end ens eget (inden for det gældende kønssystem) og som noget der kan ændre sig i løbet af ens liv.

af og til bliver jeg ramt af lyd. hårdt. kombinationer af lyde og ulyde, der får følelsesregistret til at vibrere. toner der går i solar plexus. jeg har ikke fagligt forstand på musik. men jeg forstår det med kroppen. følelser af forskydninger. og begæret efter at det skal fortsætte.

jeg er b menneske. jeg plejer at være træt hver morgen. de sidste to år har jeg lavet morgenyoga. ikke hver dag, men tit. jeg tror ikke jeg er b menneske mere. jeg ved ikke om der er tale om forskydning eller disciplin med yoga. og om det altid er modsætninger. det overrasker mig stadig hvorledes simple ens strækøvelser føles vidt forskellige for kroppen hver eneste morgen. min yogapraksis går frem og tilbage i sin udvikling. men den er hverken cirkulær eller lineær. snarere uendelig. jeg får at vide at det handler om noget med at lytte.

navigation. jeg kan få lavet mine små bryster større i morgen. hvis jeg ville. (og kunne betale for det). jeg kan ikke gå ned og få dem fjernet. så kan man ikke forstå mig som hunkøn. eller som noget. jeg kan få mine bryster fjernet hvis jeg vil være en mand. det forstås som en psykisk lidelse. kroppen når den ikke er statisk.

for nogle uger siden havde jeg farvekursus på kunstakademiet. vi lavede gallusblæk, som efter sigende er den mest solide og lysægte form for blæk. den går rent kemisk i forbindelse med papiret og kan på ingen måde ikke komme af. den blegner eller forsvinder ikke med tiden, som en kassebon eller billig blæk. den beskrives derfor som en af de vigtigste blæktyper i den vestlige verden siden 1400-tallet og er brugt langt ind i det 20. århundrede til at underskrive officielle dokumenter. den er endvidere så kraftig i sin reaktion med papiret at den med tiden kan nedbryde sig selv og lave huller, der hvor den er skrevet. jeg overvejer sætninger jeg vil skrive med blækken.

*jeg vil kende dig til jeg ikke kan kende dig mere
jeg betragter mig selv som en skitse*

jeg har tænkt meget over din formulering den nat på baren. du snakkede om hvordan du plejede at identificere dig som lesbisk. og i løbet af det sidste år langsomt, men oftere og oftere er blevet opfattet som straight. nu til tider som bøsse. jeg skulle vende det hele i hovedet nogle gange. fordi din kæreste også er transmand nu. jeg har tænkt meget på seksualiteter siden. og på hvad krop og sprog definerer. eller omvendt. I got it all in me, sagde du.

if at first you don't succeed, failure may be your style. Quentin Crisp skrev citatet i sin roman *The Naked Civil Servant* i 1964. jeg læste det i Judith Halberstam's *The Queer Art of Failure* for et års tid siden. det ramte en forløsning. lidt på samme måde som en tone, der skyder mig ud af kurs, som jeg prøvede at forklare ovenfor. en forskydning, men også en italesættelse af en følelse. iagttagelsen af, at træde ved siden af og se det som en vej at gå. en off road. men ikke desto mindre en vej. som da min dengang nye professor spurgte hvorfor jeg ikke gav mig selv lov til at lave 10 dårlige kunstværker, før jeg skulle lave gode værker? jeg havde siddet forkrampet på mit atelier i to måneder med kanoniserende tanker om at skulle i gang med at lave *gode innovative queer værker*, nu hvor jeg var tilbage efter udveksling fra universitet. jeg anede stadig ikke hvordan man lavede kunst og synes det snerpede til eftersom jeg var startet på mit femte studieår. forventninger. hun gav mig lov til at fejle. og gav mig dermed også et produktiv frirum og en overskrift jeg havde manglet. da jeg noget tid efter læste Halberstams bog, gik det op

for mig, at det er det jeg som queer allerede gør hele tiden uden for kunstscenen. fejler forventninger. fremtidsdrømme. fremtoning. og at det fejlende kan betragtes som noget berigende. som en vej at gå. også med en kunstpraksis. jeg havde førhen betragtet min position som queer som en sårbar platform, hvorfra jeg altid skulle forsvare mig. men måske er den strid tabt for længe siden. måske er der andre strategier. Crisp og Halberstam foreslår at omfavne og bestræbe sig på at fejle. øve sig lidt hver dag. omfavne og udstille sin tabertrang.

jeg har læst at hver fjerde hun-pingvin lever lesbisk i løbet af sit liv. der er (som måske bekendt) en lang række dyr der lever et temmelig queeret sex- og familieliv. Elizabeth Freeman skriver i bogen *Time Binds: Queer Temporalities, Queer Histories* om at leve på tværs af lineær historisk tid og tænke sig ind i imaginære relationer med andre. med nogen som måske levede for mange år siden og andre steder i verden. hun snakker om at indgå i fællesskaber på tværs af tider, steder og kroppe. at åbne op for andre måder at forstå og skabe identiteter, fællesskaber og tidsligheder på. hvis man fx som queer identificerer sig på tværs af generationer, fremfor med den tid eller det sted man er født ind i. hun kalder det, at være en *temporal drag*.

jeg vil gerne forstå mig selv som en del af en række fællesskaber og relationer. nogle jeg er en fysisk eller aktiv del af. og andre, der kan have mere historisk, mental, fiktiv eller imaginær karakter. som identifikation med lesbiske pingviner. jeg har tilbragt en del tid alene med denne tekst. jeg arbejder også til tider alene, når jeg laver kunst. men hele tiden med tanken om at disse elementer er i dialog med en offentlighed og er en del af alsidige fællesskaber. jeg vil gerne tænke på disse arbejder, ligesom Freeman snakker om den kaotiske queer krop. som flydende medier, materielle eller immaterielle rekylter, der kan krydse kontekster og indgå i nye systemer, tankerum og relationer. som *temporal drags*.

share with me, fail with me